

CLIMATE LIARS | DOOR MATHIAS BRÖCKERS

Posted on 18. November 2020

Waarom koortswerende maatregelen nauwelijks zinvol zijn als het hart, de nieren en de longen verder worden vernietigd.

Een commentaar van Mathias Bröckers.

Er wordt momenteel nauwelijks een ander debat gevoerd dat emotioneler is dan dat over klimaatverandering. Activisten van "Fridays For Future" en "Extinction Rebellion" worden geconfronteerd met sceptici en ontkenners die de gevaren van CO₂ en de opwarming van de aarde als overschat of zelfs onbestaand beschouwen. Groenland smelt misschien terug tot grasland, maar groeit het pakijns niet elders? En was er 250 miljoen jaar geleden niet een enorme hoeveelheid CO₂ in de atmosfeer en een snelle stijging van de mondiale temperatuur en, in de Middeleeuwen, waar het niet thuishoorde, een kleine ijstijd? En is de aarde niet altijd blootgesteld geweest aan klimaatcycli, veranderingen in kosmische straling en het magnetisch veld van de zon, die vervolgens hebben geleid tot perioden van droogte, hittegolven of overstromingen? En als bewezen is dat eenvoudige waterdamp verantwoordelijk is voor 80 procent van het broeikaseffect, hoe kunnen stoffen als CO₂ of methaan, die niet eens één procent van de atmosfeer uitmaken, dan een doorslaggevende rol spelen? En als de klimaatonderzoekers hun curves hebben aangepast, die de door de mens veroorzaakte CO₂-uitstoot als oorzaak van de temperatuurstijging laten zien, is dit dan geen bewijs dat deze klimaatmodellen het bij het verkeerde eind hebben? Worden we niet voor de gek gehouden door wetenschappers die niet de ware feiten aanwijzen en uitleggen, maar een politieke agenda volgen? Of worden we voor de gek gehouden door de groepsdenkenden die door het bevorderen van onderzoek en het geven van prioriteit aan publicaties en politieke druk alleen maar de heersende doctrine bevestigen, maar niets te maken hebben met de echte wetenschap?

De tegenpool van dergelijke kritische, sceptische vragen wordt gevormd door de rapporten van de Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) en de klimaatmodellen die door de meeste onderzoekers wereldwijd worden ondersteund en die, in het geval van een verdere toename van CO₂ in de atmosfeer, sterk stijgende gemiddelde temperaturen op aarde en fatale gevolgen voorspellen, niet alleen voor de regio's van de aarde die dicht bij de kust liggen. Het gaat om extreme hittegolven,

droogte, mislukte oogsten, vluchtelingenstromen en - uiteindelijk - het einde van de beschaving. Maar paniekzaaiers, apocalyptici en fatalisten liggen zelf in de zak van CO₂, net als de sceptici en ontkenners van de door de mens veroorzaakte opwarming van de aarde. We hebben dus "klimaatleugenaars" aan beide kanten, die blind zijn geworden voor de realiteit.

Want noch de antropogene CO₂-emissie is onschadelijk, noch is het de enige factor die bestreden moet worden om de planeet te redden. Daarom is de vrolijke "Keep it up!" met fossiele energie, die de sceptici en ontkenners voorstaan, net zo verkeerd als de paniekerige kijk op de "Parts per Million" (ppm) kooldioxide in de atmosfeer en de horrorscenario's die dreigen als het blijft stijgen. Wat juist en doorslaggevend is, is dat er op deze planeet een grote sterfte plaatsvindt - de wereldwijde vernietiging van ecosystemen - en het staat buiten kijf dat de mens daar verantwoordelijk voor is. Het geschil over de door de mens veroorzaakte CO₂-groei is een secundair slagveld dat het enige slagveld in het klimaatdebat is geworden, terwijl de grote sterfte van bossen, zeeën, bodems, wetlands en de vernietiging van dier- en plantensoorten als secundair wordt beschouwd. Degenen die denken dat dit probleem kan worden opgelost door de antropogene broeikasgassen te verminderen, houden zichzelf voor de gek. Maatregelen om de koorts te verminderen hebben immers nauwelijks zin als het hart, de nieren en de longen verder worden vernietigd.

Met andere woorden: ook al is de opwarming van de aarde niet CO₂-gerelateerd, toch moeten we dringend iets doen - en als de door de mens veroorzaakte CO₂ de oorzaak is, dan is dat des te meer het geval. Alleen moeten we dit nutteloze debat niet meer voortzetten. In plaats daarvan moeten we werken aan de oplossingen. En die kunnen niet bestaan uit het monetariseren van het probleem, het omzetten van de handel in vervuiliingsrechten in een financieel product en het zoeken naar redding in CO₂-belastingen, want dat kan in het beste geval de symptomen genezen, maar niet de ziekte. Wat nodig is, is een fundamentele verandering in het systeem en dit kan niet worden bereikt met dezelfde methoden die de verwoesting hebben veroorzaakt.

(...)

Het einde - van de vrolijke hopeloosheid tegenover de ecologische ramp - was de titel van een literair essay

van Gregory Fuller, die met het oog op het dramatische uitsterven van soorten, de ondoeltreffendheid van klimaatbeschermingsovereenkomsten en de onherstelbare schade die de wereldwijde milieuvernietiging aanrichtte, al in 1993 tot de conclusie kwam: Het is te laat. Toen hij een kwart eeuw later onderzoek deed voor een tweede editie, was hij geschokt "door de snelheid waarmee de planeet wordt vernietigd". In het begin van de jaren negentig had ik in mijn toenmalige naïviteit gedacht aan een procesmatige periode van vele eeuwen voor de laatste catastrofe. Nu werd het me duidelijk dat de snelheid van de vernietiging was toegenomen. In de tweede helft van de 21e eeuw staan we al aan het begin van de laatste fase, veel eerder dan ik ooit had gedacht. Onze kinderen en kleinkinderen zullen eronder lijden."

Deze versnelde snelheid geeft aanleiding tot apocalyptische hopeloosheid. Vrolijk blijven tegenover deze catastrofe, burgerlijke ongehoorzaamheid en medeleven beoefenen, vreugde en enthousiasme voor schoonheid blijven voelen en niet wanhopen, is vriendelijke en door en door verstandige raadgeving. Maar voor mij, als vriend van de galgenhumor, een beetje te weinig. Want de kennis, de oplossingen, de benaderingen van hoe we de toekomst kunnen redden en de planeet bewoonbaar kunnen houden zijn er. Het lijkt me onverantwoordelijk om niet eens te hebben geprobeerd ze uit te voeren, om geen moeite te doen om het lijden te verminderen en de zaken te verbeteren, en het zou buitengewoon tragisch zijn om dat niet te doen. Omdat het zou kunnen werken. We kunnen van de aarde een betere plek maken en van de mensen een betere aarde. Hoewel niet direct aan volledig bewuste, actieve aardbewoners, die na de schoolstaking voor het klimaat op vrijdag, vragen om een algemene staking voor Gaia op de andere dagen van de week; maandag voor de oceanen, dinsdag voor de bodem, woensdag voor de planten, donderdag voor de dieren, vrijdag voor de sfeer en het weekend voor het leven als geheel. Hoe lang zou zo'n algemene staking moeten duren om de biljonairs, de leenheren van de wereld, te dwingen zich over te geven? Ik vermoed: niet te lang, ook al is de eisencatalogus van de aardbewoners lang en duur - maar er is meer dan genoeg geld. Vooral omdat, naast de schatten van de leenheren, het overheidsgeld in de toekomst verstandiger zal worden gebruikt. Met de twee procent van het BBP, bijvoorbeeld, zoals het zou moeten worden besteed aan een "hersendode" vereniging als de NAVO, kunnen de aardbewoners al heel wat doen, dankzij het gigantische budget van het Pentagon - de thuisbasis van de grootste institutionele

milieuvernietiger van allemaal, met een CO₂-uitstoot zoals heel Zweden - met deze twee procent "Gods eigen land" zou in een mum van tijd opbloeien tot een paradijs. "Stel je voor dat het oorlog is en niemand gaat erheen" was een vredesbewegende hippie-utopie die tot nu toe alleen maar is uitgekomen in de mate dat de oorlog nu op afstand wordt bestuurd door drone. Gezien het feit dat de oplossingen en het geld er zijn om het broeikaseffect tegen te gaan en de vernietiging van de wereld te stoppen, worden we nu geconfronteerd met een omgekeerde paradox: "Stel je voor dat het werkt en niemand krijgt het.

Er is dus geen reden voor hopeloosheid, maar eerder motivatie om het opnieuw te proberen. Dit is mogelijk als we ons - met Albert Camus - Sisyphus als een gelukkig mens voorstellen en bedenken dat de gedomesticeerde primaten, met al hun onhandigheid en domheid, ook een prachtige creativiteit en inventiviteit bezitten, waardoor ze inmiddels een paradijs zouden kunnen maken van een planeet die gekenmerkt wordt door schaarste en schaarste: met een gigantische kerncentrale in de lucht, die (voor de komende twee miljard jaar of zo) gratis energie zou leveren, met (nog) vruchtbare grond, (nog) redelijk schoon water en (nog) net genoeg variatie aan planten en dieren om een grotere menselijke populatie te voeden dan de huidige - mits deze populatie zich aan de regels van het spel houdt. Hun belangrijkste regel, die sinds de eerste verspreiding van het leven op deze planeet geldt, is: Parasieten moeten symbionten worden. De gezondheid van de hele planeet, en niet van één enkel type organisme, is cruciaal; de diversiteit van het organische leven is bepalend voor de regulering van het hele systeem. Wie zich alleen maar parasitair verspreidt, ten koste van deze diversiteit, zal onvermijdelijk omkomen.

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: Alexandros Michailidis / shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de

mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK